

Lenkijos valdantieji politikai visur bando kovoti už nacionalinius Interesus. O kitaip sakant, sukti valstybės vežimą nacionalizmo kryptimi.

Laimantas Jonušys

Taip rašo žurnalistas Laimantas Jonušys, peikdamas mūsų Prezidentę Dalią Grybauskaitę, kad ši remia Lenkijos siekį apginti šalies teisėsaugos sistemą nuo Europos globalistų diktato, kritikuoja jos nuostata: „Lietuvos pozicija bus labai griežtai aiški, kad mes nepalaikysime jokių prievartinių ir jėgos metodų prieš jokią šalį, taip pat ir Lenkiją. Lietuva nepalaikys balsavimo prieš Lenkijos valstybę, panaudojant jėgą, o mes kviesime abi puses susitarti“ Žurnalisto nuomone „Lenkijoje į valdžią atėjo ultrakonservatyvi nacionalistinės pakraipos politinė jėga, pasišovusi uzurpuoti visas valdžios pozicijas.. Gali būti, kad ilgam, nes apklausos rodo, jog visuomenės pasitikėjimas ja yra didelis“ (Ten pat). Argi tai blogai?

Žurnalistas Jonušys aiškiai pasisako už kinkadrebystę prieš imperiniu monsturu tampančią Europos Sąjungą, besimurkdančią krizės baloje dėl jau atgyvenusių jos technokratiškos imperinių sprendimų. Lenkija, kaip ir savo laiku Vengrija, pirmosios suprato, matyt, įsigilinusios į savo mokslininkų tyrimus ir mokslo patarimus apie objektyviai veikiančius visuomenės raidos dėsningumus ir abi šios šalys tiesia ranką Europos Sąjungos biurokratams, akindamos juos suprasti, kad ir visuomenėje, kaip ir gamtoje, niekas nestovi vietoje, o keičiasi: veikia tie patys dėsniai, akinantys jiems paklusti, jeigu norite savo šalims klestėjimo, jos gerovės kilimo ir tautų dvasios tobulėjimo. Būtina suprasti, kad globalizmo era tautų ir žmonių dvasinėje plotmėje nepasitvirtinusi ir parodžiusi savo ydingumą baigėsi ir yra atmestina. Žmonijos istorija ir jos faktai ir įvykiai rodo, kad visuomenė, kas šimtmetis vystosi spirale. Dabar, kaip ir prieš šimtmetį vėl grįžtame į Tautų pavasarį. Žinoma jis bus kitoks, negu XIX a. pabaigoje – XX a. pradžioje, nes ir veiksniai, skatinantys į tą grįžimą irgi kitokie, negu praėjusiam šimtmečiuje. Tai kas žurnalistui atrodo peiktina, faktiškai šiame Europos istorijos laikotarpyje – yra Europos ateitis. Vengrija – prakirto langą, atrodžiusią neįveikiama sieną į tą naująją Europą, sugražindama savo šaliai jos humanitariką. Vengrijai nepakako valios apginti nuo ES biurokratų savo teisinės sistemos. Dabartinė Lenkija tokios valios pasirodė turinti daugiau, ir eidama Va Banc, manau ją apgins ir nuties kelią kitoms Europos Sąjungos valstybėms susigražinti į savo dispoziciją šitą humanitarinę vertybę. Kaip prognozuoja Didžiosios Britanijos futurologas Fergussonas 2021 metais atsinaujinusi Europos Sąjunga bus tautinių valstybių sąjunga, jungiama materialinių jų gerovės tikslų – bendros rinkos, bendri pinigai, bendri civilizacijos laimėjimai, kuriant ES valstybių gerovę ir jų ekonominį klestėjimą, bet su savitomis savo tautinėmis kultūromis ir visa humanitarika apskritai, jungiant į tą kompleksą ir teisę bei teisingumo vykdymą savo šalyse. Manau, kad Lenkijos vadovybė atras savyje tiek jėgų ir valios, kad savo tikslus pasieks, arba paseks Britanijos pavyzdžiu ir paliks stagnuojančią ES, jeigu ši kategoriškai nenorės keistis.

Dabartinė Europos Sąjunga - faktiškai tapusi Deutsches Reich – atsidūrė Istorijos kryžkelėje: arba ji keičiasi, pakludama mokslo nustatiems visuomenės raidos dėsniams, arba iki XXI amžiaus penkiadešimtųjų metų – ji bus palaidota į Europą agresyviai plūstančių 900 milijonų arabų ir afrikiečių. (Voverienė Ona. Žvilgsnis į antrąjį Lietuvos Respublikos valstybingumo šimtmetį // Ilks.lt. – 2018-02-20: Voverienė O. Žvilgsnis į dabartinę Europos Sąjungą // Ilks.lt- 2018-03-04).

Taigi, drįstu teigti, kad žurnalistas Laimantas Jonušys giliai klysta ir klaidina laikraščio skaitytojus, neįsigilinęs į dabartinės geopolitikos esmę ir objektyvų istorinį visuomenės vyksmą. O dėl jo baimių, kad sustiprėjusi Lenkija puls Lietuvą, reikalaudama pakeisti lietuvišką abėcėlę, manau, mes tautiečiai privalome turėti tiek ryžto ir valios, kad galėtume pareikalauti iš savo valdžios nebūti žiopliais arba gobšiais, pardavinėjančiais, kaip du K. ir viena dama, savo Tautos brangiausią vertybę – jos gimtąją kalbą.. Mūsų dar beveik trys milijonai ir kaip parodė tautininkų eitybės Kovo 11-ąją Gedimino prospektu ir mingas Gedimino aikštėje, turime jau užsiauginę patriotišką ažuolyną, kuris jau Lietuvos neišduos ir jos vertybių nei kalbos, nei abėcėlės ir juolab istorijos nepardavinės. Jie jau gali pasakyti – „Ne!“- valdžios sprendimams, žudantiems mūsų tautiškumą ir valstybingumą. Tikiu savo Tauta. Ir jos valia.

2018-03-13